

Arrest

nr. 30 244 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-S. GRYSOLLE loco advocaat I. CUYPERS en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het rijk binnengekomen op 18 juni 2009 met de vlucht vanuit Istanbul (Turkije) met bestemming Brussel, in het bezit van een Zweeds paspoort op naam van X en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 juni 2009.

1.3. Op 1 juli 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 juli per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiiitische Arabier te zijn en steeds in Nasseriya, Centraal-Irak, gewoond te hebben. Na uw derde jaar middelbare school zou u in 1992, op uw vijftiende, hebben beslist toe te treden tot "Fedayeen Saddam" (elitegroep rond Saddam Hoessein). U zou de volgende elf jaar hebben gewerkt in de eenheid van Fedayeen Saddam in uw stad Nasseriya. De eenheid waarin u actief was, zou zich voornamelijk hebben beziggehouden met het arresteren van opposanten. Na de val van het Saddamregime zou u angst hebben gehad voor de wraak van de families van de personen die u heeft gearresteerd. U zou op verschillende plaatsen in Irak zijn ondergedoken. Tot twee keer toe zou men u hebben gelokaliseerd en zou er een aanslag op uw leven zijn gepleegd, waarbij ondermeer uw broer zou zijn omgekomen. Met de hulp van familieleden en de schoonbroer van uw zus, die een functie binnen de militie van al-Sadr zou bekleden, zou u erin geslaagd zijn te overleven. Toen deze laatste u waarschuwde dat het net rond u zich hoe langer hoe meer aan het sluiten was, besliste u Irak te ontvluchten in de richting van Iran. Met een vlucht van Turkish Airlines zou u via Istanbul naar België zijn gereisd. U kwam aan via de luchthaven van Zaventem op 18 juni 2009 en verklaarde zich dezelfde dag vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende kopies van documenten voor: paspoort, overlijdensakte van broer, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, lidkaarten 'Vrienden van Saddam', woonplaatspasje.

B. Motivering

Rekening houdend met uw profiel, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als geloofwaardig wordt beoordeeld, kan in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten. Uw betrokkenheid bij en activiteiten voor Fedayeen Saddam zijn gedetailleerd en omstandig en u geeft blijk van een goede kennis van haar taken en doelstellingen.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder "misdad tegen de menselijkheid" één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, en dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Welnu, het Baath-regime met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan heeft zich samen met het Iraakse leger en haar veiligheids- en inlichtingendiensten schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat de diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. De gruwelijke praktijken

werden niet enkel (bij wijze van waarschuwing) door de Baath-autoriteiten aan de bevolking kenbaar gemaakt, maar worden vooral uitgebreid beschreven in rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN-publicaties, enz. Tal van rapporten illustreren de grove mensenrechtenschendingen die begaan werden ten tijde van het Saddamregime. Het Iraakse regime heeft zich onder leiding van de Baathpartij en haar veiligheidsdiensten, waaronder "Fedayeen Saddam", schuldig gemaakt aan wat een jarenlange stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking genoemd kan worden (UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers, augustus 2007).

De paramilitaire organisatie waarvan u deel uitmaakte, de Fedayeen Saddam, wordt in de bronnen omschreven als een elite-eenheid waarvan de leden uiterst loyaal waren aan de leider Saddam Hoessein. Uzelf was naast 'Oudu Amil' in de Baathpartij gedurende elf jaar een actief lid van de militie Fedayeen Saddam. Vanaf uw toetreding tot aan de val van het regime zou u in de 'fouj' van Nasseriya hebben gewerkt. Deze 'fouj' zou bestaan hebben uit vijf 'sariya', waarvan de uwe bestond uit 126 personen en gespecialiseerd was in "nachtelijke invallen in huizen" (p.4). Doorgaans kregen jullie van de Istikhbarat de opdracht bepaalde personen thuis te gaan arresteren. Dit kon gaan om leden van partijen zoals Dawa, Badr, 15 Shaban, andere oppositiebewegingen of religieuzen. Samen met één lid van de Istikhbarat zouden jullie vervolgens met de eenheid zijn overgegaan tot de nachtelijke inval in de huizen van deze personen teneinde hen te arresteren.

U beschrijft dat jullie veel werk hadden: gedurende deze elf jaar zouden jullie bijna elke nacht op pad zijn gegaan om, gewapend en met bivakmutsen, huizen binnen te vallen (p.5). Vooral in de periode van de opstand tengevolge de moord op groot-ayatollah Mohammad Sadiq al-Sadr in 1999 zouden jullie heel veel werk hebben gehad met het arresteren van opposanten (p.5). U schat dat u doorheen de jaren in totaal meer dan duizend personen heeft gearresteerd, de meeste wellicht onschuldig, zo voegt u hieraan toe (p.6).

De eerste twee jaar zou u gewoon 'soldaat' zijn geweest tijdens deze acties. Na twee jaar in dienst zou u de leiding hebben gekregen over een groep van tien personen (p.5), hetgeen inhield dat de opdracht van de Istikhbarat steeds langs u passeerde en u de opdracht doorgaf aan de leden van uw groep. U verdeelde vervolgens de mensen, bepaalde hoe de aanval moest plaatsvinden en regisseerde de bewegingen van uw mensen (p.6). Kortom, u was verantwoordelijk voor de 'planning' van de nachtelijke invallen, zoals u het noemt.

U beschrijft dat de mensen die jullie arresteerden steevast werden overgedragen aan de Istikhbarat (p.5-6) en geeft te kennen dat u er zich tenvolle van bewust was dat deze mensen zwaar zouden gemarteld worden. U vertelt dat u soms in de stad wel eens een vrijgelaten arrestant tegenkwam die tengevolge de foltering "heel zwak en heel ziek" was. Wie bij de Istikhbarat komt, rest immers als gevolg van de mishandelingen nog weinig hoop om er levend uit te komen, zo zegt u zelf. U beschrijft enkele foltermethodes die u bekend zijn, zoals de 'falaqa', het toedienen van elektrische schokken of het verplichten van de gevangene om op een stukgeslagen flesje te gaan zitten (p.9).

U verdiende als lid van Fedayeen Saddam, zoals overigens algemeen geweten is, een zeer goed loon (p.3-5), hetgeen een rol speelde in uw beslissing om zich precies bij deze organisatie aan te sluiten (p.13). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u een gemotiveerd en gerespecteerd lid van Fedayeen Saddam was. Op basis van goede beoordelingen van uw werk en mentaliteit kreeg u spoedig de leiding van een groep van tien personen en kon u bijgevolg autonoom de planning van de nachtelijke invallen door uw groep bepalen (p.8). U beschrijft zichzelf als zeer plichtsbewust en als iemand die blij geeft van veel karakter tijdens de uitoefening van zijn werk (p.8-9). Dit alles zou u ook een medaille en het lidmaatschap van de 'Vrienden van Saddam' hebben opgeleverd. Deze laatste eer was slechts voor een tiental personen van jullie 'fouj' weggelegd en had u te danken aan uitstekende staat van dienst en rapportering daarover (p.13-14).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u minstens medeverantwoordelijk moet gehouden worden voor de misdrijven tegen de menselijkheid die begaan werden tegen de honderden personen die onder uw leiding werden gearresteerd.

Ter verdediging roept u in dat uw familie op het moment van uw toetreding, begin jaren negentig, ernstig te lijden had onder de internationale blokkade tegen Irak en uw ouders gescheiden waren. Uzelf stond in voor uw zus en moeder en zag in de toetreding tot deze militie een manier om een inkomen te verdienen (p.3-5-9). U geeft met dit alles aan dat u een bewuste en beredeneerde keuze maakte met uw toetreding tot deze dienst en dat er van een dwang of verplichte inlijving geen sprake was.

U geeft verder aan dat u het een ellendig werk vond en dat u in zekere zin verplicht was tot de beschreven daden over te gaan. Doch, deze verplichting dient door uw vrijwillige toetreding en uw jarenlange actieve en gemotiveerde engagement, dat overigens pas ophield bij de val van

het Saddamregime, danig gerelativeerd te worden (p.5). Bovendien kan verwacht worden dat de ernstige mensenrechtensituatie in Irak en de bloedige onderdrukking van de bevolking in uw regio u konden doen voorzien welke opdrachten u zouden gegeven worden bij uw toetreding tot de 'emergency forces' (zoals de voorloper van Fedayeen Saddam destijds werd genoemd). Toch maakte u een zekere carrière binnen de Fedayeen en werd u beloond met het lidmaatschap van de "Vrienden van Saddam". Bovendien ontslaat deze 'dwang' u geenszins van uw verantwoordelijkheid voor de beschreven daden.

Ook het feit dat u een mate van sympathie had voor de aanhangers van al-Sadr die jullie arresteerden en dat u soms hulp en informatie heeft gegeven aan de schoonbroer van uw zus, die een rol vervult in de beweging van al-Sadr, ontslaat u niet van de verantwoordelijkheid voor de mensenrechtenschendingen waaraan u elf jaar lang heeft bijgedragen (p.7).

Voor de toekenning van de uitsluitingsclausule moeten ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de kandidaat-vluchteling (mede-)verantwoordelijk is voor de daden zoals omschreven in de definitie van deze clausule. Rekening houdend met uw bijzondere profiel, met de specifieke mensenrechtensituatie in Irak ten tijde van het Baathregime en met uw bijzondere verklaringen over deze mensenrechtensituatie dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u (mede-) verantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u **niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.**

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent het CGVS evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar -volgens uw verklaring- uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u aangebrachte documenten tonen uw persoonsgegevens, herkomst en betrokkenheid bij het voormalige regime aan. Geen van deze elementen wordt hierboven betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 1 van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet nagaat of hij "intrinsiek" in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Hij argumenteert dat het objectieve element bestaat uit de twee bomaanslagen die reeds werden gepleegd op zijn leven en het overlijden van zijn broer tot gevolg hadden. Hij vervolgt dat hij elf jaar actief was binnen de Fedayeen Saddam, een politieke elitebeweging onder Saddam Hussein, en duizenden mensen heeft gearresteerd, en het algemeen bekend is dat familieleden van gearresteerde en vervolgd opposanten repercussie maatregelen treffen tegen voormalige leden van de Fedayeen Saddam. Hij stelt dan ook vervolgd te worden op basis van het behoren tot een bepaalde politieke partij. Met betrekking tot het subsidiair beschermingsstatuut betoogt verzoeker dat er een potentieel risico bestaat dat verzoeker opnieuw door bomaanslagen zal worden aangevallen en, gezien de aanslagen gebeuren door anonieme personen, de overheid geen maatregelen kan nemen om de repercussies van dergelijke personen tegen te houden. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing, meer bepaald op de uitsluitingsgronden op basis van artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Blijkens verzoekers verklaringen bezit hij de Iraakse nationaliteit, is hij sjiïet en heeft hij steeds in Nasseriya gewoond tot aan zijn vertrek. In 1992, op vijftienjarige leeftijd zou hij beslist hebben toe te treden tot de "Fedayeen Saddam", een elitegroep rond Saddam Hoessein. De volgende elf jaar zou hij gewerkt hebben in de eenheid van de Fedayeen in zijn stad Nasseriya en zou hij zich voornamelijk bezig gehouden hebben met het arresteren van opposanten. Na de val van het regime zou hij angst gehad hebben voor wraak van de families van de personen die hij arresteerde en hij zou op verschillende plaatsen in Irak zijn ondergedoken. Tot twee keer toe zou men hem gelokaliseerd hebben en zou er een aanslag gepleegd zijn op zijn leven, waarbij ondermeer zijn broer om het leven kwam. Met behulp van familieleden en een schoonbroer die een functie binnen de militie van al Sadr bekleedde, zou hij erin geslaagd zijn om te overleven. Zijn schoonbroer waarschuwde hem dat het net rond hem zich hoe langer hoe meer aan het sluiten was zodat verzoeker besliste om Irak te verlaten richting Iran. Met een vlucht van Turkisch Airlines zou hij via Istanbul naar België gereisd zijn.

2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is van oordeel dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden, gelet op de verschillende vaststellingen die verzoekers geloofwaardigheid totaal ondermijnen.

Na het lezen van het gehoorverslag, de toelichtingen door verzoeker verschaft ter terechtzitting, de stukken die hij heeft ingediend, inzonderheid de stukken die hij in origineel heeft getoond ter zitting, met name zijn origineel paspoort waarbij de bladzijden 11, 12, 13 en 14 ontbreken, een "origineel duplicaat" afgeleverd op 10 mei 2009 van zijn verloren identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van zijn broer van 13 februari 2008, twee kaarten "vrienden van Saddam", een woonplaatspasje en een rantsoenkaart, en de informatie gevoegd aan het administratief dossier ("Saddam 's Martyrs" en de "Joint British – Danish Fact Finding Mission to Amman and Ankara regarding Iraqi asylum seekers", 26 mei - 4 juni 2002), is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn profiel als lid van Fedayeen Saddam gedurende 11 jaar niet aannemelijk heeft gemaakt, en dit omwille van de volgende redenen.

2.5. Zoals uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt, werd de Fedayeen Saddam beschouwd als een elite paramilitaire groep, waarvan de leden ten volle vertrouwd konden worden en rapporteerden zij direct aan de hoogste niveaus van het regime. De leden waren gewoonlijk Sunnis maar in uitzonderlijke omstandigheden waren het leden van bepaalde Shia tribes die aanleunden bij het regime ("Joint British – Danish Fact Finding Mission to Amman and Ankara regarding Iraqi asylum seekers", p. 9, punt 3.2.1. en 3.2.2.). Verzoeker verklaarde Sjia te zijn en niemand in zijn familie is politiek actief of lid van de Baath (p. 1 en 2). Meer nog, blijkens zijn verklaringen zijn er zelfs familiale relaties met de Sadristen, met name via de broer van de echtgenoot van zijn zus (gehoor p. 7). Bovendien was verzoeker geen lid van de Baath ten tijde van zijn beweerde aanmelding bij de Fedayeen (lid van de Baath-partij sinds 1993: gehoor p. 2) en verklaart hij ter zitting dat hij zelfs in 1991, toen hij nog school liep, weigerde om lid te worden van de Baath partij. De Raad is dan ook van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, het feit dat hij op dat ogenblik slechts de leeftijd van 15 was en het feit dat kan verwacht worden dat kandidaat-leden van de Fedayeen behoorlijk werden gescreend, in 1992 werd opgenomen in de Fedayeen Saddam.

Vervolgens stelt de Raad vast dat blijkens de informatie in het dossier de Fedayeen Saddam werd opgericht in 1995 door Uday, de zoon van Saddam, dat hij in 1996 van het commando werd verwijderd en opgevolgd werd door de andere zoon Qusay. Verzoeker, die beweert 11 jaar lid geweest te zijn van de Fedayeen, verklaarde dat Qusay nooit een rol heeft gespeeld in de leiding van de Fedayeen. Bovendien antwoordt hij aanvankelijk op de vraag of de Fedayeen in 1992 al bestond "ja" en pas na de pauze stelt hij dat de Fedayeen aanvankelijk een andere naam had, namelijk "thawara" en in 1994 of

1995 Fedayeen Saddam werd (p. 6 en 10). Op de vraag of verzoeker bekende leiders binnen de Fedayeen Saddam kent, antwoordt hij *“Over onze fouj, de gewone officier ken ik. Voor de media was het geheim allemaal, die namen kenden we niet”*. Wanneer de naam van Mezahem Saab al Hassan al Tikriti door de ondervrager zelf wordt genoemd, zegt verzoeker niet eens dat dit de plaatsvervangend commandant van de Fedayeen was maar stelt hij *“die konden we niet bereiken, dat hoorden we enkel. Wie iets bij de Tikriti's gaat bemoeien, als sjiit uit het zuiden, kan dat beter niet doen”* (p. 4). Verzoeker blijkt derhalve niet op de hoogte te zijn van de leiders van de Fedayeen. Overigens is de uitspraak over de Tikriti's zeer merkwaardig voor iemand die verondersteld wordt 11 jaar loyaal te zijn geweest aan het regime van Saddam.

Met betrekking tot zijn opleiding binnen de Fedayeen leest de Raad dat verzoekers basisopleiding er in bestond *“hoe je moet lopen, zoals bij de militairen”* en de speciale opleiding *“hoe je huizen binnenvalt, hoe je de planning succesvol moet uitvoeren”* (p.6). Een dergelijk antwoord is wel erg vaag en summier voor iemand die lid was van één van de meest gevreesde paramilitaire groepen tijdens het Saddam-regime. Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoeker als lid van de Fedayeen alle activiteiten, met name arrestaties en huizen binnenvallen van *“schuldige”* en *“onschuldige”* mensen, in zijn eigen stad zou hebben uitgevoerd, onder het oog van zijn eigen sjiitische gemeenschap. De Raad is in deze van oordeel dat, indien verzoeker inderdaad duizenden mensen van zijn eigen gemeenschap zou hebben uitgeleverd aan het wrede en brutale regime van Saddam, hij en zijn familie het na de val van het regime niet lang zouden hebben overleefd, gelet op de massale wraakacties die na de val van het regime plaatsvonden waarover dagelijks in de pers werd geschreven, en die algemeen bekend zijn. Verzoekers verweer dat hij na de val van het regime naar andere provincies is gevlucht, is vaag en algemeen en wordt niet in het minst gestaafd door een begin van bewijs. Overigens wijst de Raad er op dat verzoeker bij aanvang van het gehoor op de vraag *“chronologisch alle woonplaatsen?”* uitdrukkelijk stelt, zelfs twee keer, dat hij altijd, tot aan zijn vertrek, in Nasseriya heeft gewoond (gehoor p. 1) en pas nadat de vraag hem wordt gesteld (p. 10) *“Wat heeft u na de val van regime gedaan?”* antwoordt *“ik ben gevlucht naar andere provincies. (...) tussen vier provincies verplaatste ik me Bagdad, Kerbala, Samawa en Basra”*.

Verder is het merkwaardig dat verzoeker als Fedayeen niets specifiek vermeldt over de periode 2001-2003. De Raad leest immers in het artikel *“Saddam's Martyrs”* dat de veiligheid in de belangrijkste steden stringent was, met een nachtelijk uitgangsverbod, ook in Nasseriya, en hoofzakelijk met patrouilles van Fedayeen die hergegroepeerd waren op de strategische plaatsen. Verzoeker beweert verder dat zij bij de inval van de Amerikanen zelf niets hebben gedaan (p. 10) en verklaart nog *“de groep die het verzet tegen de Amerikanen deed, de Fedayeen dus, heeft heel hard gevochten”* (p.11) en *“ja, we namen deel aan dit gevecht, maar ikzelf niet”*. Dit soort verklaringen kan bezwaarlijk coherent worden genoemd.

Verzoekers profiel van Fedayeen wordt verder volledig onderuit gehaald door zijn uitspraken over de inval van de Amerikanen: *“als de Amerikanen binnenvielen in Irak was het heel grote en goede stap (...)”* (p. 10) en *“Eigenlijk de meeste Fedayeen, ik ook, toen we het werk begonnen was dit niet uit sympathie voor Saddam maar de Baathpartij, maar het was een werk. Toen de US Irak binnenvielen begonnen we te dansen”*.

Verzoekers verklaringen dat hij niet wist wat de Fedayeen was toen hij zich aanvankelijk aanmeldde en dat hij niet terugkon, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij niet in het minst aannemelijk maakt deel te hebben uitgemaakt van één van de meest gevreesde en loyale paramilitaire groepen van het Saddam-regime.

2.6. Vermits verzoeker zijn profiel als Fedayeen-strijder gedurende 11 jaar onder het Saddam-regime niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt ook geen enkel geloof gehecht aan zijn bewering dat hij door de familieleden van slachtoffers van de Fedayeen wordt geïdoleerd en de reële kans loopt om te worden gedood zonder dat hij kan rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten.

2.7. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker een paspoort heeft ingediend waarin de bladzijden 11, 12, 13 en 14 ontbreken en dat hij ter terechtzitting verklaart niet te weten op welke manier deze bladzijden zijn verdwenen en suggereert hij dat misschien zijn kinderen met het paspoort hebben gespeeld. De Raad stelt echter vast dat verzoeker de waarheid niet vertelt vermits hij bij het indienen van zijn verzoekschrift een kopie van een deel van het paspoort heeft ingediend met onder andere

bladzijde 11 (stuk 2). Dit wil zeggen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verdwenen bladzijden en derhalve op intentionele wijze bepaalde elementen van zijn verblijven in het buitenland en/of zijn reisweg probeert te verdoezelen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat in verzoekers paspoort wordt vermeld dat hij zakenman is. De Raad hecht geen enkel geloof aan verzoekers bewering dat dit werd gedaan omdat een soldaat of ambtenaar het land niet uit mocht, en hij in 2001 naar Syrië reisde met zijn zieke moeder.

2.8. De documenten, met name een "origineel duplicaat" van een identiteitskaart, zoals verzoeker ter terechtzitting toelicht, de rantsoenkaart, en de pasjes van de "vrienden van Saddam" wijzigen niets aan de vaststellingen dat verzoeker enerzijds zijn profiel niet aantoot en anderzijds op intentionele wijze probeert de Raad te misleiden. Overigens benadrukt de Raad dat documenten uit onder andere Irak slechts een relatieve bewijswaarde hebben, gelet op het feit dat het algemeen geweten is dat documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Verzoekers nationaliteitsbewijs toont enkel aan dat hij de Iraakse nationaliteit heeft/had doch toont verzoekers recent verblijf in Irak niet aan. Hetzelfde geldt voor zijn woonplaatspasje gedateerd 13 oktober 2001 en de overlijdensakte van zijn broer van 13 februari 2008.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.10. Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van de richtlijn 2004/83EG van 29 april 2004, wordt de subsidiaire bescherming toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Artikel 18 van voormelde richtlijn bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend "aan een onderdaan van een derde land of staatlozen die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming". Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend". Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Artikel 4.3 van voormelde richtlijn bepaalt tevens dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396).

Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en hij door het op intentionele wijze verwijderden van een aantal bladzijden uit zijn paspoort, de controle van zijn recent verblijf in Irak onmogelijk maakt, heeft hij zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

De Raad wijst erop dat het aantonen van een recent verblijf de asielinstantie in de mogelijkheid stelt na te gaan of de asielzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 juli 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS